

Slavné případy Interpolu

V. P. Borovička

Slavné případy Interpolu

PRAHA 2009

V. P. Borovička: Slavné případy Interpolu

Vydání druhé.

Copyright © 1993, 2009 V. P. Borovička, dědicové

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2009 jako svou 1404. publikaci

Přebal a vazba © 2009 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2009 Richard Carrasco

Odpovědný redaktor Josef Frajs

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-180-5

BARONET

Praha 2008

V. P. Borovička

Slavné případy Interpolu

Obsah

Případ chladnokrevného vraha (Španělsko)	9
Případ bláznivě zamilovaného (Austrálie)	35
Případ naivních stopařek (USA)	49
Případ mrtvé v japonském kimonu (Austrálie)	61
Případ nebezpečného prince (Filipíny)	76
Případ záhadného doktora Prauna (Německo)	88
Případ jedovaté černé vdovy (USA)	153
Případ modlící se mrtvolky (Bolívie)	168
Případ hloupého nápadníka (Norsko)	181
Případ carova nejslavnějšího vnuka (Francie)	193
Případ krásných hyen (Thajsko)	207
Případ holčičky a hrbáče (USA)	220
Případ drzého frajera (Francie)	232
Případ nešikovných amatérů (Španělsko)	242
Případ vášní zpitomělého Monchita (Španělsko)	257
Případ povedeného námořníka (Maroko)	266
Případ Finky de los Angeles (Mexiko)	282
Případ Tintorettova koberečku (Řecko)	307
Případ malíře andělíčků (USA)	320
Životopis Interpolu	333

Případ chladnokrevného vraha

„Je to v devatenáctce,“ řekl inspektor José Hurtado.

„Já už to vidím,“ odpověděl řidič policejního vozu a vypnul houkačku. „Hejno bab jak na jarmarku,“ přidal ještě. „A co že tam má bejt?“

„Vražda.“

„Počkejte, pane inspektore, toho klenotníka? Táhle-to je přece to veliký klenotnictví!“

Ta madridská ulice se jmenuje Calle Sainz de Barranda. Není dlouhá, je to spíš taková lepší třída mezi ulicemi Calle de Fernán Gonzales a Calle de Narváez. Klenotnictví Jusfer má firmu v pozlaceném rámu, vždycky vyleštěné výlohy se šperky, prudce osvětlenými bodovými reflektory. Černý samet, zlato, smaragdy a brilianty. Teď má obchod, který rovněž nakupuje a prodává cenné starožitnosti, stažené rolety. Výkladní skříň jsou slepé, nádherné dubové dveře s každým den leštěnou mosaznou klikou a zvonkovou hrou vítající zákazníky, jsou zakryté těžkou ocelovou roletou.

Je pondělí 21. července 1958, snad dvacet minut po poledni, horko jak se na tuto roční dobu sluší a patří. Na chodníku postává aspoň třicet ale možná i padesát zvědavců. Některé sousedky si dokonce přinesly skládací stoličky a deštníky proti slunci.

„Tak kde to je?“ zeptal se inspektor strážníka, který se při příjezdu policejního vozu postavil do pozoru.

„Musíme zadním vchodem.“

Mrtvý ležel před nedobytnou pokladnou. Hodně krve. A někdo do louží šlapal a pak je posypal pilinami, snad

aby krev netekla pod dveřmi na chodbu a neupozornila zbytečně brzy na bestiální vraždu.

„Jak se jmenuje?“ zeptal se inspektor.

„Félix Robledo,“ řekla asi třicetiletá, dobře oblečená dáma a kapesníkem si utírala usazené oči.

„Jak se jmenujete, prosím?“ zeptal se inspektor.

„Angeles Bravadová.“

„Kdo jste?“

„Jeho přítelkyně.“

„Vy jste ho našla?“

„Ano.“

„Jak jste se dostala dovnitř?“

„Mám klíče od zadního vchodu.“

„Takže milenka, nejen přítelkyně.“

Kývla. Nesklonila však hlavu, ale podívala se inspektorovi zpříma do očí, aby pochopil, že se za svůj vztah k nebožtíkovi nestydí. Kývla na něj, aby šel dál, a když stáli u okna s výhledem do neuklizeného dvora, začala nejdřív nesměle.

„Byl vždycky přesný jako hodiny.“

„V kolik otvíral?“

„V devět. Jenže asi tak v deset mi volal nějaký muž a ptal se mě, proč ještě je klenotnictví zavřené.“

„Byl to váš známý?“

„Ne, proč?“

„Odkud měl vaše telefonní číslo?“

„To nevím. Vidíte, to jsem si vlastně ani neuvědomila.“

„Vy dva jste spolu žili?“

„No, ne tak docela, ale chodil ke mně často. Ačkoliv, když se na to teď dívám, vlastně jsme spolu žili.“

„A kdo byl ten muž, co se vyptával na otevření obchodu?“

„Ohlásil se jako Morris.“

„Znáte nějakého Morrise?“

„Ne.“

„A co jste mu řekla?“

„Že se pan Robledo asi někde zdržel. Chodíval někdy ráno vyřizovat úřední záležitosti. Já jsem mu to sice řek-

la, ale sama jsem tomu nevěřila. Neříkal mi, že se někam chystá. A on mi říkal skoro všechno.“

„Co jste udělala potom?“ zeptal se inspektor José Hurtado.

„Nic. Nemyslela jsem si, že se něco stalo. Ale asi tak v jedenáct znovu zazvonil telefon a ten Morris se zase ptal, proč není obchod otevřený.“

„Neříkal, proč se o to zajímá?“

„Ne, ale myslela jsem si, že třeba přišel něco prodat. Pan Robledo taky kupoval šperky a starožitnosti. A v pondělí dopoledne si lidé nechodí kupovat náhrdelníky nebo prstýnky.“

„Takže vám to bylo podezřelé?“

„Ale vůbec ne. Jen jsem se chtěla dozvědět, co se vlastně děje. Tak jsem se oblékla a šla jsem se podívat do obchodu. Všechno bylo zavřené, akorát domovnice Perezová mi řekla, že tam už od devíti obchází nějaká ženská a vyptává se, proč je zavřeno. Pak prý přišel ještě nějaký zákazník a ptal se na totéž. Tak jsem zajela za Félixovým společníkem.“

„Pan Robledo měl společníka?“

„Ano. Už asi dva roky.“

„Jak se jmenuje?“

„Don Emilio Fernández Diaz.“

„Kde bydlí?“

„Calle Lope de Ruedo 52, ve čtvrtém patře.“

„Vy jste ho znala?“

„Samozřejmě. Oni nebyli jen společníci, byli i přátelé. Don Emilio byl první, kdo se dozvěděl o našem vztahu.“

„Kdy jste se k němu dostala?“

„K Diazovi? Myslíte, kolik bylo hodin? To přesně nevím, ale možná půl dvanácté. Zvonila jsem, klepala jsem na dveře, ale nikdo nebyl doma. Tak jsem se vrátila domů, vzala jsem si klíč od zadního vchodu a našla jsem Félixě mrtvého.“

Inspektor Hurtado ohlásil případ brutální vraždy klenotníka Félixě Robleda obvodnímu komisařství, odtud dostalo zprávu oddělení pro vyšetřování vražd Brigada

de Investigación Criminal. Na místě činu se objevil dokonce i vrchní inspektor Sebastian Fernández Rivas a vrchní policejní inspektor Esteban Espinosa de los Monteros, vyšetřující soudce Carlos de la Cuesta a policejní lékař dr. Manuel Martinez Selles. Policisté zjistili, že se lupič nepokusil o otevření nedobytné pokladny, nebylo dokonce ani jisté, jestli sebral klenotníkovi něco z kapes. Okolnosti vraždy však nasvědčovaly tomu, že nešlo o náhodný útok. Vrah odtáhl mrtvolu přes celý obchod až do kanceláře, kde byl nedotčený trezor, potom si zřejmě pečlivě umyl ruce, umyvadlo bylo totiž ještě mokré a ručník vedle něj vlhký. Telefon vrah vyvěsil, pravděpodobně setřel možné otisky prstů, z krabice nedaleko kamen nabral piliny a posypal jimi louže krve. Byl pečlivý a velmi opatrný, nejednal v časové tísní, všechno se asi odehrálo v klidném tempu.

„Smrt nastala asi tak před třemi hodinami,“ řekl policejní lékař. „Je to čistý průstřel mozkovny. Zblízka a dobře mířený. Střela způsobila okamžitou smrt. Myslí, že se nemýlím, když řeknu, že to není práce amatéra. Ten chlap neměl revolver v ruce poprvé.“

„Tak ho naložte a odvezte na pitvu,“ nařídil vyšetřující soudce Carlos de la Cuesta a věřil, že zkušený lékař Institutu anatomico forense objeví ještě něco navíc, co by vyšetřovatelům ukázalo cestu.

„Budeme muset udělat inventuru. Jinak nezjistíme, co tady schází. Ten darebák mohl mít zálsusk třeba jen na jednu jedinou věc. Stovek jiných cenných starožitností si ani nevšiml,“ konstatoval vrchní inspektor Espinosa a řekl inspektoru Hurtadovi: „Jděte se podívat na jeho společníka, pane kolego, třeba vám řekne, jestli klenotník neměl s někým schůzku.“

„Mohl mít, ale proč by před ním neotevřel obchod? Proč by vedl zákazníka zadním vchodem do kanceláře?“

„Co když nechtěl, aby je někdo spolu viděl?“

„To je pravda. Klenotníci nemívají vždycky čisté prsty. Prodávají šperky, ale taky je kupují. Mohlo jít o výhodný obchod.“

Samozřejmě, že se chtěli přesvědčit, jestli vrah nevybral trezor. Nemohli však najít klíč. Prohlédli mrtvému kapsy, zotvírali zásuvky kancelářského stolu, podívali se do poliček i do starožitných váz a vzácných kostelních kalichů, které měl klenotník na prodej.

„Nikdy jsem ten klíč neviděla,“ prohlásila Angeles Bravadová.

„Nenosil ho u sebe? Třeba na řetízku nebo kolem krku?“

„Určitě ne. Ale druhý musí mít don Emilio. Je to jejich společný trezor,“ řekla Angeles.

Asi ke čtvrté hodině přijely do ulice Calle Lope de Ruedo tři policejní vozy a zastavily před číslem 52. Dva policisté v civilu vyběhli do čtvrtého patra, zvonili a bušili na dveře bytu Diazových. Vrátili se dolů s nepořízenou. Inspektor José Hurtado se mezitím vyptával domovníka.

„Ne, ani doňu Alonso jsem neviděl.“

„To je jeho manželka?“

„Ano. Maria de los Desamparados Alonso.“

„A co služebná?“

„Pablita? Ani tu jsem večer neviděl. Šel jsem po desáté se smetím do popelnice a pak už jsem nebyl venku. Ale to bylo až v neděli večer. Jo, a abych nezapomněl! Pablita má milence. Říká, že je to snoubenec. Ten pro ni přišel v neděli večer, ale když zjistil, že nikdo není doma, ptal se mě, jestli jsem tu jeho holku neviděl. Měli prý rande a ona nepřišla.“

„Myslíte si, že odjela s pány?“

„Nevím. Jezdívají na víkend do Sierry. Vlastně vždycky, když bylo takové vedro jako včera a dnes.“

„Nevíte kam?“

„Možná Cercedilla nebo Los Cotos. Ale hotel vám nepovím. Vím jen, že si někdy s sebou brali lyže.“

„No dobře, ale dnes je pondělí!“

„To je pravda. Vždycky se vrátili v neděli do půlnoci.“

„Brali si služebnou s sebou?“

„Ne. Nikdy. Pablita měla volno a scházela se s tím svým frajerem.“

Vrchní inspektor Rivas se nejdříve poradil s inspektorem Hurtadem, zatelefonovali dokonce policejnímu prezidentovi donu Carlosi Arias Navarrovi a nakonec se všichni sešli před domem číslo 52. Vyšetřující soudce Carlos de la Cuesta vystavil povolení k domovní prohlídce. Pak ještě zvonili u dveří a klepali, a potom nařídili zámečnickovi, aby dveře otevřel.

V bytě byl dusný pach. Rozsvítili na chodbě, opatrně postupovali k nejbližším dveřím, pomalu je otevřeli. Na posteli zbrocené krví ležela služebná Pablita Ramosová s kuchyňským nožem v hrudi.

Don Fernández Diaz ležel v koupelně vedle vany. V týlu měl střelnou ránu. Jeho manželku doňu Marii našli v ložnici. Napůl klečela, napůl ležela vedle manželské postele. Také ji zastřelil vrah ranou zblízka do týla.

Policisté se pustili do práce. Za několik minut přijela skupina techniků z oddělení pro vyšetřování vražd, nakonec se objevil i policejní lékař Selles a předběžně zjistil, že k bestiálním vraždám došlo v sobotu večer. Pachatel měl tedy dost času, aby mohl zmizet.

„Hned od počátku byla zřejmá souvislost s vraždou klenotníka a celé rodiny jeho společníka. V tom druhém případě vrah odnesl, co mohl. Nenašli jsme v bytě ani jediný šperk. Doña de los Desamparados neměla ani řetízek a po prstenech zůstaly na ruce jen otisky. Vrah prohledal psací stůl, kde mohly být peníze, a nenechal tam ani pesetu. Hledali jsme například klíče od venkovních i od vnitřních dveří a klíček od trezoru zlatnického obchodu. Nic jsme nenašli. Jen bláznivě rozházený nábytek, shrnuté koberce, zbytky jídla a dvě prázdné láhve od vína. Doktor Selles odhadl, že k vraždě došlo asi před pětaticeti až čtyřiceti hodinami,“ prohlásil později inspektor Hurtado.

Policejní ředitelství na Puerta del Sol uvědomilo ihned náčelníky hraničních přechodů, po čtyřnásobném vražovi bylo vyhlášeno celostátní pátrání. Zprávu předali i národnímu ústředí Interpolu se žádostí o spolupráci. A inspektor Hurtado se hned druhého dne ráno znovu pustil

do výslechů. Přitom se zjistilo, že domovník viděl služebnou Pablitu ještě večer a řekl jí, aby mu připravila košík se smetím. Pak zavřel domovní dveře.

„Nemohl do domu nikdo vniknout?“ zeptal se ho inspektor.

„Jedině ti, kdo mají klíč. Zámek je neporušený.“

„Bylo to běžné, že služebná nevynášela smetí?“

„Jen někdy. Většinou jsem to vzal za ni.“

„Nevšiml jste si, jestli nebyla nápadně vzrušená? Jak se chovala?“

„Jako vždycky. Pablita byla moc příjemná dívka.“

„A co doña Maria de los Desamparados?“

„Dáma. Ve všem. Všichni ji měli rádi.“

„Nemohla mít milence, nebo nějakého dobrého známého?“

„Prosím vás, inspektore! Říkám vám, že to byla dáma.“

Inspektor hledal souvislosti. Vždyť snad jen sto padesát, možná dvě stě metrů vzdušnou čarou od bytu se třemi mrtvolami bylo klenotnictví Jusfer s dalším zavražděným. Tak se José Hurtado snažil zjistit něco víc o záhadném muži, kterého klenotníkova milenka označila jako Morrise.

„Říkala jste, seňorito Angeles, že jste ho neznala. Věděla jste, že je to známý vašeho milence Robleda?“

„Nikdy jsem ho neviděla,“ řekla.

„Ale věděla jste, kdo to je?“

„Slyšela jsem o něm. Nevěděla jsem, kdo to je. Myslí si, že měl s Félixem nějaké kšefty.“

„Nemáte ponětí jaké?“

„Určitě od něj nic nekupoval. Řekla bych, že mu chtěl něco prodat. Já jsem toho chlapa neměla ráda.“

„Říkala jste, že jste ho neznala.“

„Přesto jsem ho neměla ráda. Taky jsem mu ani neodpověděla, když volal poprvé. Prostě jsem to položila.“

„Zavolal podruhé?“

„Hned.“

„Co myslíte, proč vás volal?“

„Nemám ponětí,“ řekla Angeles.

„Nesnažil se vás vylákat do obchodu na Calle Sainz de Barranda?“

„Víte, že můžete mít pravdu? Proč by mi říkal, že je tam zavřeno a proč by to asi za hodinu opakoval?“

„A vy jste ho vlastně poslechla. Šla jste se tam podívat. Jenže to už bylo kolem zavřeného klenotnictví plno lidí a tak se tam Morris nemohl objevit. Je to tak?“

„Možná, že je.“

Inspektor Hurtado byl v té chvíli přesvědčen, že přece jen našel stopu. Protože měl strach, že by si vrah, jehož jméno Angeles znala, mohl na nepohodlnou svědkyni někde počkat a mohl by se ji pokusit umlčet, dohodl se s ní, že v nejbližších dnech zůstane pod dohledem na policejním ředitelství v místnostech Brigady Investigación Criminal na náměstí Puerta del Sol. Tam také v kartách Archivo Central Direction General de Seguridad zjistil, že jistý Morris má na registrační kartě obsáhlý záznam.

Podezřelý se jmenoval José Maria Manuel Jarabo Pérez Morris, ale vystupoval pod mnoha jinými jmény. Stejná zpráva přišla krátce nato z pařížského ředitelství Interpolu, kde byl Morris evidován jako podvodník, lupič a kasař.

Čtyřnásobná vražda, v análech madridské Seguridad dosud největší a nejbrutálnější, španělské veřejné mínění pobouřila. Lidé měli strach a dostali vztek. Rozhlíželi se kolem sebe, jako by v davu proudícím po chodnících Gran Via chtěli najít vraha. Pomohli k jeho dopadení. V úterý asi v devět ráno zazvonil v kanceláři Brigady Investigación Criminal telefon.

„Podívejte se do čistírny v Calle de Orense 34,“ řekl mužský hlas. „Někdo si tam dal vyčistit krví potřísněný oblek.“

Policista ve službě vytočil číslo čistírny a zeptal se:

„Dal si u vás někdo vyčistit krví potřísněný oblek?“

„Ano, včera v poledne.“

„Jak víte, že jsou ty skvrny od krve?“

„Zákazník nám to řekl. Tekla mu prý krev z nosu. Ale je jich hodně. Jsou dost velké.“

„Kdy si má pro oblek přijít?“ zeptal se policista.

„Dneska kolem poledne.“

Služba vyrozuměla inspektora Hurtada, ten skočil ještě se třemi kolegy do vozu a vyrazili na Calle de Orense. Vpadli do čistírny a inspektor Hurtado se zeptal:

„Už si to vyzvedl?“

„Ne. Přijde až k polednímu,“ řekl majitel čistírny.

„Zaplatí pánbů! Zapsal jste si jeho jméno?“

„Dal jsem mu útržek objednávky. Ale je to jeden z našich zákazníků.“

„Takže víte, jak se jmenuje?“

„Morris. A kdo vám řekl, že si k nám dal vyčistit oblek?“

„Svatý Mikuláš.“

„Nechal si tady kufřík, že si v něm pak oblek odnese,“ řekl majitel čistírny a ukázal za pult do rohu, kde stál hnědý fibrový kufr.

„Zajedte pro seňoritu Angeles,“ nařídil inspektor Hurtado jednomu z policistů a dodal: „Ať jste tady natotata!“

„Stalo se něco, pane inspektore?“ zeptal se majitel čistírny.

„Vy jste neslyšel o té čtyřnásobné vraždě?“

„Proboha, tak to je on?“ zděsil se majitel čistírny.

„Co řekl, když to přinesl?“

„Je to pěkný letní šantungový oblek. Řekl, že je mu to líto, dal si ho ušít na míru a včera v noci se popral s nějakým cizincem v Moulin Rouge. Dostal prý pořádnou ránu do nosu a takhle si ty šaty zřídil.“

„Nebylo vám to podezřelé?“ zeptal se inspektor.

„Bylo. Jenže my toho chlapa známe. Je to rváč a darebák, ale proto mu přece neodmítnu vyčistit oblek!“

Přivezli seňoru Angeles. Ukázali jí kufřík.

„Patří Félixovi,“ řekla. „Měl ho v obchodě. Teda v zadu v kanceláři.“

„Je zamčený?“ zeptal se inspektor majitele čistírny.

Ten mu kufřík beze slova podal.

Ale to už inspektor fibrový kufr otevřel, našel v něm pistoli a pár klíčů. Všechno dal zpátky, kufr zavřel a vrátil mu ho přes pult.

„Dejte ho zase tam, co byl. Až si ten chlap přijde pro šaty, tak ho obsluhujte, jako by se nic nedělo. My si na něj počkáme vzadu v kanceláři.“

Policisté v civilu se schovali ve vchodech okolních domů. Tři přijeli s malou mlékárenskou dodávkou s reklamním nápisem. Zvedli kapotu a předstírali poruchu vozu. Inspektor Hurtado čekal na vraha za závěsem, kde visely na ramínkách vyčištěné obleky.

Těsně po jedenácté zastavil před čistírnou taxík. Vystoupil neohrabaný hromotluk s malou ptačí hlavou. Dvě ženy zůstaly sedět ve voze. Vpadl do čistírny a od ucha k uchu se usmíval.

„Tak co, pustilo to?“ zeptal se, ale k dalšímu se už nedostal. Inspektor Hurtado vyskočil z úkrytu, dva policisté vyběhli z kanceláře, za skleněnými dveřmi vchodu už stáli další s namířenými pistolemi.

„Zatýkám vás, Jarabo Morrisi, jménem zákona!“ zvolal inspektor Hurtado. „Zvedněte ruce. A vy ho prohledejte,“ obrátil se na svého kolegu.

„Zbláznili jste se?! Co si to dovoluujete?“ snažil se ještě zatčený, ale už měl ruce na zádech a na nich želízka. Před taxík zacouvala dodávka mlékárny a policisté se zatčeným nastoupili. Pak se vydali na policejní prezidium, Morris skončil v cele.

Mezitím policisté vyslýchali obě ženy, sedící v čekajícím taxíku. Přivedli je do čistírny a inspektor Hurtado se jich zeptal:

„Jaký je váš vztah k Jarabovi?“

„Vztah?“ rozchechtala se jedna z nich. „Je to kunčaft jako jinej.“

„Jak dlouho ho znáte?“

„Od rána. Přišel do podniku už pořádně napařenej. Furt se jen smál, ale objednal hned šampus. Pak řekl, že si jede pro kvádro. Tak jsme jely s ním.“

„Kam jste měly namířeno?“

„Kam? Někam do postele. Nemám šajn, kam chtěl jet.“

Inspektor ještě kývl na jednoho z policistů v civilu, řekl mu, aby si výpověď prostitutky ověřil, aby zašel do

baru Autodromo a zjistil, jak to skutečně bylo. Ty dvě holky nelhaly. Jarabo Morris měl kapsy plné peněz, takže oslavoval úspěch. Byl totiž přesvědčený, že po sobě nezanechal žádnou stopu a klidně si přijel pro vyčištěný oblek.

José Maria Manuel Jarabo Pérez Morris dlouho nezapíral. Na to byl příliš zkušený zločinec. Vymyslel si však motiv k vraždě, který by mohl ovlivnit průběh procesu. Přiznal se, že vraždil v prudkém hnutí mysli. Měl nepřekonatelný vztek. Byla totiž poskvrněna čest ženy, na níž mu velice záleží. Proto za žádných okolností nemůže uvést její jméno. Oba klenotníci tu ženu nejen znectili, ale i vydírali. Chtěl ji ochránit, nic víc. Nepamatuje si ani co všechno dělal, měl tak velký vztek, že vůbec nic nevnímal.

„Snad nechcete, abysme vám tuhle pohádku věřili!“ řekl inspektor Hurtado. „Krásná neznámá a dva ničemní klenotníci! Tohle můžete vykládat akorát těm děvkám, co s vámi jely do čistírny. A ani ty nemůžou mít tak vypláchnutý mozky. Kdo je ta ženská?“

„Je to Angličanka. Snoubenka. Budeme se brát.“

„Jo, to určitě! Leda v kriminále, předtím než půjdeš pod garrotu.“

„Já nelžu.“

„Tak to koukej vybalit!“ křičel na vraha inspektor Hurtado.

„Dala mi brilantový prsten. Skvost. Ten kámen mohl mít kolem tří karátů.“

„Někdo ti bude dávat tříkarátový kámen! Za co? Proč?“

„Potřebovala peníze a chtěla, abych ho za ni šel zastavit.“

„A tys šel do klenotnictví Jusfer?“

„Jo, protože je to taky frc.“

„A dal jsi ten prsten do zástavy seňoru Robledovi.“

„Přesně tak. Jenomže moje snoubenka se dostala do jistých potíží.“

„Do jakých potíží?“

„Potřebovala ten prsten zpátky. Kvůli manželovi.“

„Jo tak – ta tvoje snoubenka byla vdaná?“

„V Liverpoolu. A tak mě prosila, abych to nějak zařídil a co nejdřív jí ho poslal.“

„A ty ses vloupal do klenotnictví, chtěl jsi otevřít trezor, přišel señor Robledo, začal tě mlátit a tys ho v sebeobraně zastřelil!“ smál se inspektor Hurtado. „Povídali, že mu hráli! Ty si myslíš, že příslušníci Brigady Investigación Criminal jsou samí blbci. Co nám to chceš pověsit na nos?“

„Jane napsala señoru Roblesovi dopisy s prosbou, aby jí prsten vrátil. Vysvětlila mu taky proč. Důvěrně mu pak prozradila, že se my dva budeme brát, že jsem její snoubenec, aby ten prsten vrátil mně. A on, místo aby jí vyhověl, ten kompromitující dopis strčil do kapsy, začal jí vyhrožovat, chtěl ji vydírat. Žádal totiž trojnásobnou cenu, než kolik na prsten půjčil.“

„Odvedte ho,“ kývl inspektor na strážného, „já už to nemůžu poslouchat! Takže ty vlastně nejseš ani vrah, ani lupič, ale mstitel. To sis měl vymyslet něco chytřejšího.“

Už ve středu 23. července ráno měl inspektor Hurtado na stole podrobnou zprávu z ústřední registrace Interpolu. Podle ní byl Jarabo Morris profesionální zločinec s pozoruhodnou minulostí. Bylo mu pětatřicet let. Pocházel z početné a dost zámožné rodiny, kde nikdy nechyběly peníze, kde se o provoz domácnosti starala jedna nebo dvě služebné. Otec byl Španěl, matka se narodila na Portoriku. Proto sdělení vysvětlovalo i původ jeho až příliš dlouhého a složitého jména.

„Tak si představte, señores,“ řekl inspektor Hurtado na poradě, „že ten chlap studoval na Colegio del Pilar v Madridu!“

„Takže je dokonce vzdělaný.“

„Rozhodně není hloupý. Když mu bylo dvaadvacet, odstěhoval se na Portoriko, usadil se v San Juanu, našel si tam holku a oženil se s ní. Po svatbě se vypravil na svatební cestu, ale už během líbánek se ti dva nějak nepohodli. A teď dávejte pozor!“